

Реаговање на „пето и последње” писмо „архијерејског служитеља у Христовој Цркви” умировљеног епископа Атанасија, упућено Његовој Светости Патријарху српском г. Иринеју и Светом Архијерејском Синоду

Као један од активних чланова Светог Архијерејског Синода тврдим да је синодска одлука о западноамеричком епископу Максиму саборно и једногласно донесена и да сам и сâм, као члан Синода, активно и по савести учествовао у њеном доношењу. Притом желим да нагласим да се није радило ни о каквој осуди епископа Максима, још мање о томе да је поступак осуде формулисао епископ бачки Иринеј (ноторна је то неистина коју епископ Атанасије лако преваљује преко својих усана!), него да је реч о реаговању Светог Синода на кривоверја и неправославна исповедања вере епископа западноамеричког Максима!

Иначе, жалим због болести која је задесила преосвећеног брата Атанасија и желим му брзо оздрављење и излазак из болнице (ако му то ишта значи с моје стране).

Брат Давид је прочитао и проучио писмо „познатог професора Правног факултета у Београду” Бориса Беговића и нашао да оно не представља глас јавности у српским земљама и српском народу, како би епископ Атанасије жарко желео да буде, и да оно професору Беговићу не може да служи на част. Једноставно, њему, инструисаном, не може се веровати! Зашто? Зато што није персона позната у српским земљама и српском народу по гласу јавности већ по гласу студената Београдског универзитета. Међу њима су он и његова супруга познати по финансијским аферама и манипулацијама. Када већ говоримо о његовој кући и о гласу у народу, српски народ се итекако сећа улоге његовог оца, шпанског борца и професионалног ликвидатора, који је остваривао Титове циљеве на штету самога тога српскога народа.

Опет, брат Давид је итекако на време схватио да о 800-годишњици Светосавске Цркве може и треба да пише,

продубљено и саборно, о брату епископу Максиму и о свима онима о којима је требало писати! Не додуше као Хајдегер *о битку и ту-битку*, нити као Јанарас *о еросу и апофатици*, нити опет као Фуко *о историји лудила на Западу*, али свакако сопственом мишљу и сопственим речима и сведочанствима. И да притом све те речи упућује браћи да би се код њих видело *да је цар наг*. Додуше, маса мојих научних текстова из научних часописа и Зборникâ је плански и систематски и постављана на сајт Епархије крушевачке са циљем да се чује не само моја површна него и продубљена мисао. Али ја у самопроглашеном тим-дриму и клану нових либералних теолога на челу са преосвећеним братом Атанасијем једноставно немам шта да тражим, па је најбоље по мене решење да ме тамо и нема!

По епископу Атанасију, „о 800-годишњици Светосавске Цркве не може се писати тако површно и несаборно о брату Еп. Максиму, па и о нама осталима”. Да се о поменутом брату епископу пише површно и несаборно (подвлачење епископа Атанасија), треба доказати, а не паушално тврдити. Епископу Атанасију су текстови многих теолога о теоријама епископа Максима површни, а текстови самог епископа Максима о стицању аутокефалије Српске Цркве од стране Светога Саве, које је „као научник”, како сâм себе означава, писао у исто време, у време прославе 800-годишњице аутокефалности наше Цркве, нису му ни површни ни проблематични. Глас епископа Максима – а и његов, Атанасијев, пре свега – зрачи саборношћу, а глас критичарâ максимовштине и сличних научењачких тековина одише, је л* те, несаборношћу. Није него! Шта тек рећи на следећу инсинуацију: глас Синода, Сабора у малом, несаборан је, а глас епископа који је два пута морао да тражи опроштај Сабора за своје тезе јесте саборан, док је глас његовог здушног браниоца, који јесте канонски епископ, али није члан Сабора, још саборнији. Уосталом, ко су ти које епископ Атанасије назива „ми остали”? Јесу ли они Петрови, или Павлови, или Аполосови, или било чији, или су Христови, што је довољно? Еда ли се Христос поделио? Шта тек рећи о упорном исповедању „научног” дарвинизма од стране епископа Максима? Брани ли епископ Атанасије и то кад је већ себе поставио за главног на бранику вере и нације? Можда је он у праву када сматра да грешни брат Давид, за разлику од њега и од епископа Максима, није довољно

научник, али не знам да ли ту квалификацију сме да примени на покојног академика Владету Јеротића. А он, још 1942. године, као сасвим зрео млад човек, пише: „Чујмо друго мишљење: човек је постао од мајмуна, још боље од бактерије (...). У току еволуције створио се из те бактерије човек који разуме, мисли и осећа. Глупо, невероватно, немогуће!” Има и других теолошких и научних (!) бисера епископа Максима, али о њима нећу овом приликом.

Сигуран сам да је у Конзисторији Карловачке Митрополије у црно-жутој монархији владао ред и поредак, и опет, да у њој није харао ни пустошио „свети хаос“. Зато њој ни поунијађена Украјина није могла сломити крила, те она постоји све до овога часа, православна, и чиста, и уредна, ни налик на чергу! Појашњења ради, преосвећени брат Атанасије неће да зна, а вероватно и не зна, да је Карловачка Митрополија најдостојнији и најаутентичнији наследник и органски настављач Пећке Патријаршије све до овога часа, и да је она чувар свих њених светиња и црквено-духовног етоса. Зато, уосталом, Предстојатељ наше Цркве јесте и Архиепископ пећки, и Митрополит београдско-карловачки, и Патријарх српски. Према томе, брат Атанасије и неистину говори. Зато је тужно и непоштено приписивати Карловачкој Митрополији дух унијатства и језуитизма, цензорства и инквизиције, ухођења савести и дириговања њоме... Има ли краја неистинама, па и незнању ове врсте, код преосвећеног брата Атанасија и код његове либералне дружине клеветника сопствене Цркве, питам га директно.

Ако ћемо по правди и истини, Давидове примедбе на прошлом Сабору су биле утемељене и само је по броју незнатна мањина (двојица епископа) најпре хистерично реаговала на њих, а затим заћутала, као и епископ Максим, прозиван за своје небулозе, за сумњу у поштење светога Саве и кривотворење истине о добијању аутокефалије, за дарвинизам и теорију еволуције, за квазицрквено сликарство (као и доцније за таоизам, за целе Цркве које, по њему, могу да погреше, за примата-животињу као нашег претка и, најновије, за човека првенствено као „животињу на путу ка обожењу“). Ту је и његово најновије клеветање Беседе, издавачке куће Епархије бачке, за промицање теорије еволуције и дарвинизма. Оно што нас све фасцинира код брата Максима,

којег смо најзад сасвим прозрели, јесте вештина заобилажења истине којом се он служи у недостатку ваљане самоодбране, па наставља путем ка сопственој духовној пропасти, нажалост. Та вештина нам бode очи и у случају оних око њега које он обајава. Фронтмен и експонент Фанара, он је исто учинио и у својој епархији приликом режираног двоструког светосавског јубилеја, када је помоћу двојице активних архијереја и још двојице пасивних осакатио и за Голеш-планину завео Српску Православну Цркву у Северној и Јужној Америци, променивши јој назив. Иза тога чина пак скрива се једна целокупна стратегија обезглављивања Српске Православне Цркве у Америци и широм дијаспоре. А када се на све то додају и најновији политикантски испади епископа Максима, добија се комплетна слика кризе која га потреса! Ми му желимо снаге да престане са сопственим урушавањем и да почне *да пази на себе!*

Подсећам и сведочим да малобројност епископâ није сметала мањини да за цело време трајања протеклог Сабора ствара хаос и харанге и да саставља своја засебна саопштења. Брат Давид је досад ипак схватио како ћирилицом треба писати по обрасцу светосавског, живог, апостолског, светоотачког Предања, а како опет не треба писати, на кога се не угледати и под чијом се менталном тортуром не налазити. Ако језуитизам и инквизицијски дух никада није био својствен Светосавском Предању, зашто је онда преосвећени брат Атанасије први у Српској Цркви почео да уводи и примењује језуитске и инквизиторске вештине, и то мишљу, речју и деловањем? Дали да би постигао циљ без обзирања на средства, што и у овом часу чини, мени и епископу Иринеју судећи и инквизиторски нам пресуђујући?

Осим тога – а зар претходно речено није преко сваке мере довољно? – преосвећени брат Атанасије увек је био јако осетљив и халапљив на прву вест коју би му други сручио у ушеса, због чега је увек имао проблем са расуђивањем. Али он има и неуротични проблем у општењу са другима: *проблем кидисања на друге!* Код њега су уочљиви разни слојеви: ред полуистина и лажи, ред подозрења и клевета, ред пропаганде и демагогије, ред непостојаности и хировитости, и најновије: кукавичлука и издајства сопственога Вјерују ...

Једноставно, нико се још није родио у српским земљама, на које нас он подсећа, ко би могао да напуни око и ухо нашег преосвећеног брата Атанасија, а најмање ја, његов брат Давид, како ми се смиловао назвати ме. Мој проблем, срећом, није у томе што сам куђен и стигматизован од стране тима и клана нових, либералних богослова, на челу, авај, са преосвећеним братом Атанасијем, па ни тај што се они грубо и насилнички мешају у живот Крушевачке епархије (и других епархија), што се непозвани брину о њој и што је истовремено примитивно клеветају и фалсификују њен назив, него што ја апсолутно и ич не верујем у све оно што сами упорно говоре и горљиво раде у маниру ината и каприца! Упркос томе, жаока њихових речи може само да се приближи граници Крушевачке епархије, но не и да продре у њу, и да по њој палаца!

Јер, како да им верујем када их добро познајем и када знам да су они, на челу са преосвећеним братом Атанасијем, у прелести, да су екстремно самодопадљиви и острашћени, то јест да према свима који су им непослушни показују нетрпељивост и суровост?

Зато бих ја, на крају свих крајева, преосвећеном брату Атанасију заблагодарио што ме је ословио по имену и по чину и што ме је поменуо по злу. И опет бих му пожелео да што пре оздрави и да пази на своју старост! Јер су дани зли и краткотрајни.

*На свештеномученика Антима
и светог Јоаникија Првог, Патријарха српског
16/3. септембар 2019.
у Крушевицу*

Епископ крушевачки Давид